

דברות קודש

מאט
ב"ק מרדן אדמו"ר שליט"א

פרשת דברים

באסטאן

©

כל הזכויות שמורות
ל'אינוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קה' קדשות פינחס' באסתאן
רדו' נעם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לרجل שמהוה
או לעילוי נשמות
ניתן לשלווח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM
058-325-4668

יעזוב וסדר:
א.ו.ש. אשדוד
0527627127

פרק ד' דברים

המקדש, וידוע מה שאמרו חז"ל (יומא ט): שחרוכן בית המקדש נגרם בغال שנת חינם. ויש לומר שלכן בשבת זו אנו קורין את הענין שמשה רבינו אמר תוכחה לכל ישראל ברミזה, להראות לנו שאפיקו אם לפעם כשאנו מוכרים להוכיח אחד את השני, שזה יהיה ברミזה, און נישט מיט די באק ציינער" (ולא באופן של עקיבא), בבחינת הכוח תוכיח את עמייתך ולא תשא עליו חטא (ייקראי יט יז), שלא יגروم ע"י הוכחה זו לשנת חינם ח"ו.

ала הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל בעבר הירדן ממדבר עברה מול סוף בין פארון ובין תפל ולבן וחצרתDOI זהב (דברים א). וברש"י, לפי שהן דברי תוכחות, ומנה כאן כל המיקומות שהכעיסו לפני המקומות בהן, לפיכך סתם את הדברים והזכירים ברמזו, מפני כבודן של ישראל.

הנה פרשה זו נקראת תמיד בשבת חזון, בעיצום של הימים שאנו מתאבלים בהם על חורבן בית

מתוך קידושא רבא בצפרא דשבתא פרשת דברים – שבת חזון תשפ"א

נראים קטנים למטה בעולם הזה, ובעולם העליאן הם גדולים מאוד.

לפעמים אין אנו מרגשים שהמעשים שלנו עושים רושם בשמים, אבל צרכיים לדעת שכמו הכוכבים שנראים קטנים בעולם הזה ובשמים הם גדולים מאוד, כן

ה' אלוקיכם הרבה אתכם והנכם היום ככוכבי השמים לרוב (דברים א י). בספר בעל שם טוב (לק) מביא מספר בית ישראל שכח שhabush"ט ז"ע ביאור הענין שככל ישראל נמשלו לכוכבים, دقמו שהכוכבים נראים למטה קטנים ולמעלה בשמים הם גדולים מאוד, כן בני ישראל

גרם לנברשת ליפול, כשהגיא ראה את העני יושב עם החוט שהחזיק את הנברשת בידו, התחל לצעוק עליו, מה עשית, למה הפלת הנברשת, ענה לו העני סך הכל רציתי שורק לנעלים שלי. אומר הרה"ק מרוזין לפעמים יהודי עושה עבירה שביעינו היא עבירה קלה, אמנים בעבירה קלה זו הוא הפל נברשות של העבירה היא גדולה מאד בשמיים מעעל.

ואם על עבירה אמר כן הרה"ק מרוזין, אזי על מצוה על אחת כמה וכמה שהרי מדה טובה מרובה, שככל פעולה ומצוה שיהודי עושה בעולם זהה, אפילו אם הוא קטן בעיניו, הרי שמצוה זו מארה בעולמות העולונים ונחשבת למצוה גדולה מאד.

לפעמים המעשימים שלנו נראהם בעולם זהה כמועשה קטן ובעולם העליון הם עושים רושם גדול.

אבל צריך לדעת שבבירה ח"ז ג"כ הדבר כן, שהאדם חשוב שהעבירה שעובר אינה כ"כ גדולה והוא רק עבירה קטנה אבל האמת שכל עבירה אפילו הקטנה עשו רושם גודל בשמיים.

וכיוזע המשל שאמר הרה"ק רב ישראלי מרוזין ז"ע על עני שהתאכسن בעליית ביתו של גביר אדיר, העני ראה שם בחדר חוט, וחשב לעצמו שהלא חסר לי שורק לנעל שלי, لكن סכין וחתר החוט, פתאות בבית למיטה נהיה רعش גדול והנברשת הגדולה שהיתה תלויה בסלון הבית נפלה ארצתה ונשברה לרסיסים. הגביר מיהר לעלות לעליית הגג לבדוק מה

מתוך שיחת חיוך בישיבת סאורהן שכונת הר נוף ירושלים ג' מנחים אב תשפ"א

שב"ק פרשיות מסע - שבת חזק תשפ"ב

קידושא דבָּא בְּצִפְרָא דְשַׁבְתָּא

מדרום למערב וממערב לצפון שהוא לצד שמאל, הרי מדרום למורה היה לו לסדר שהוא לצד ימין בדואיתו בנمرا (ומא טו): כל פינות שאתה פונה לא יהיה אלא לצד ימין. עוד הקשה מפני מה בשאר הגבולים כתיב ונסב לכם הנבול או ויזא, ובגבול מורה כתיב יורד הנבול.

ומבואר דהנה בעולם המחשבה כולם חסר, ואין שם ימין ושמאל כלל, רק למטה כשהתחילה העולמות לזאת יש ימין ושמאל, ימין הוא אברהם איש החסד, ושמאל הוא יצחק פרח יצחק, ומערב הוא דור שהוא מלכות, שהוא ג"כ גבורות שדינא דמלכותא דין, אך אין קשים כ"כ כמו צפון. ולהמתיק הגבורות מתחילה צrisk להכני עירב שהוא דין תחת דרום שהוא חסר, ואח"כ כשהכני את המערב תחת הדרום, וככלים הגבורות בהפסדים, הולך אל צפון שהן הגבורות הקשים, ומעלה אותן

צ'ו את בני ישראל ואמרת אליהם גנו' זאת הארץ אשר תפל לכם בנחלה ארץ בנען לנגולותיה. והיה لكم פאת נגב מדבר צן על ידי אדום והיה לכם גבול נגב מקצתם המליך קדרמה. ונסב לכם הנבול מנגב למעלה עקרבים וגנו'. ונסב הנבול מעצמן נחלה מצרים והוא תוצאתיו הימה. ונבול ים והיה לכם הים הנגדל ונבול זה יהיה לכם נבול ים. וזה יהיה לכם נבול צפון וגנו'. ויצא הנבול ופרנה והוא תוצאתיו חצר עין זה יהיה לכם נבול צפון. והתאותיהם לבון לנבול קדרמה מחצר עין שפהמה. יורד הנבול משפט הרבליה מקדם לעין יורד הנבול ומהה על כתף ים בירת קדרמה. יורד הנבול היורדנה והוא תוצאתיו ים המלח ואת תהיה לכם הארץ לנגולותיה סביב (כדבר ל' בז ט-ב).

במאור ושמש דרך, למה חישב כאן נבולי הארץ ישראל

כנסת ישראל לדורם שהוא חסד, لكن בוגבּוֹל מורה כתיב 'ירד הנבוּל', שמוֹרָה נמתקין הגבורות על הכנסת ישראל לדורם.

ולפי דבריו יש לומר שיש בבחינה זו בימי בין המازרים, שם ימים של גבירות ודרנים, ומתחלת הוא בבחינה של דין הרפאים, ואח"כ מגיע לראש חדש אב, שאז יש תגבורות של הדיינים, ואז יש שבוע שלל בו תשעה באב, שבאותם ימים שורה דין יותר קשה, ואח"כ בא יום תשעה באב שהוא תוקף הדיינים. ועבorthנו ביום אלו הוא להמתיק דין אלו, ואז זוכים שורדים לנו השפעות טובות ורחמים וחסדים.

ובשנה זו שתשעה באב חל בשבת, יש לנו המתקתק דין מיוחד, שהרי איתא (מנילה ה:) בקש רבי לעקור תשעה באב שלל להווות בשבת אמר כיון דנראה יהודת, והשנה יתקיים העניין שידחה ת"ב מחמת תוקף קדושת השבת, ולוזאי שנוכה שידחה לגמרי. יעוזר הש"ת שנוכה להמתתקת הגבורות והدينם, ונוכה להשפעות טובות ורחמים וחסדים, עם נחמת ציון ובנין ירושלים בביית גוא"ץ בב"א.

לשערן למורה ומתקים שם בשרשן. והגבירות מותוארנו בשם אש, וטבע האש לעלות, ושהגבירות נמתקין בשרשן יורדים החסדים למטה בדורם, שהחסדים הן התפשטות, ומותוארנו בשם מים, וטבע המים לירד למטה. וקדום שהמתיק הדינין הרפאים אי אפשר להמתיק הגבורות הקשים, שהגבירות מתגברין על החסדים, אך אחר שהמתיק הדינין הרפאים ונתגבר החסדים, יכול אח"כ להכנייע הגבורות הקשים תחת החסדים ולהעלות אותן לשרשן, נמתקין שם, ויורדין השפעות טובות על הכנסת ישראל לדורם שהוא חסד.

ובשערן בני ישראל ליכנס לאرض ישראל, היו צרכיהם להמשיך על הארץ הקדושה השפעות טובות, מלבדם הכתבן איך יעשה, וזה שאמר הכתוב 'יהיה לכם נגב וגוו', 'וגבּוֹל' זה יהיה לכם גבול ים/, כלומר, מתחלת ילכו מדרום למערב להכנייע הדיינים הרפאים ולכלול אותן תחת החסדים שהוא דרום, ואח"כ כשתגבורו החסדים, ילכו ממערב לצפון שהן הגבורות הקשים ומעלה אותן לשרשן למורה, שם הם נמתקין בשרשן, ויורדין השפעות טובות על

דעתו דעתין

יפלא, רפירות רשי"י נסתור מחתמו
בתחלת אמר דמן אין לפי חכמתן, מכלל
ההמנوية ראשונה היהת גורלה בחכמתה,
א"כ איך אמר ששאלות זו כזו.

ומבואר, בדברמת אמרו והכל לפי רוב
המעשה, כדאיתא במסכת
אבות (ג' ז') רבוי אלעזר בן עוויה אומר
ונז' הוא הוה אומר, כל שחכמתו
מורבה מעשייו, למה הוא דומה, לאילן
שענפיו מרוביין ושרשיו מועטין, והרוח
באח ווקראתו והופכתו על פניו, שנאמר
(ירמיהו ז' ז') והוא כערער בערבה ולא
יראה כי יבוא טוב ושכן חורים במדבר
ארץ מלחה ולא תשב. אבל כל שמעשי
מורובין מוחכמתו, למה הוא דומה, לאילן
שענפיו מועטין ושרשיו מרוביין, שאפילו
כל הרוחות שבועלם באות ונושבות
בו אין מזין אותו ממקומו, שנאמר
(שם פסוק ח'), והוא בעז שתול על מים
ועל יוכל ישלח שרשו ולא יראה כי
יבא חום, והוא עליה רענן, ובשנת
בצורת לא יdag, ולא ימש מעשיות
פרי. ועוד אמרו (שם א' ז') ולא המדרש
הוא העיקר, אלא המעשה. ובפסחים
(מ"ט): פירוש רשי"י, גודלי הדור - אנשי
מעשה.

זה הרבה אשר צוה ה' לבנות צלפחד
לאמר לטוב בעיניהם תהיינה
לנשים אך למשפחת מטה אביהם
תהיינה לנשים. ולא תסוב נחלה לבני
ישראל ממטה אל מטה כי איש
בנחלת מטה אבותיו ידבקו בני
ישראל. וכל בת יורשת נחלה ממנות
בני ישראל לאחד משפחות מטה
אביה תהייה לאשה למען יירשו בני
ישראל איש נחלת אבותיו. ולא תסוב
נחלה ממטה למטה אחר כי איש
בנחלתנו ידבקו מנות בני ישראל.
כאשר צוה ה' את משה כן עשו
בנות צלפחד. ותהיינה מחלת תרצה
וחגלה ומלה וגענה בנות צלפחד לבני
דוריתן לנשים. משפחות בני מנסה
בן יוסף היו לנשים ותהי נחלתן על
מטה משפחת אביהן (במדבר לו ו-יב).
וכתב רשי"י מחלת תרצה וג' - כאן
מנאן לפוי נדולתן זו מזו בשנים, ונשאו
סדר תולדותן, ובכל המקרא מנאן
לפי חכמתן, ומגיד ששאלות זו כזו.

וזקני בספרו *ערוגת הבשם* כתוב,
שיש להפליא בדברי רשי"י, מה
בא להגיד לנו בזה, ומאי נפקא מינה
איוה מהן הייתה חכמה יותר. יותר

שרצטו שנאמר לטוב בעיניהם, אלא מה אני מקיים אך למשפחת אביהם וגו', עצה טוביה השיאן הכתוב שלא ינשאו אלא להגנון להן עד כאן, וזה ביאור הכתוב 'זה הדבר', פירוש לפיו שקדם ואמר כן מטה בני יוסף דוברים, שהדין עם, וחור ופירש שדין זה של בנות צלפחד לא בכלל בוגר גיורת משפט זה, והוא אומרו 'זה הדבר אשר צוה ה' לבנות צלפחד' שהרטשות בידם לטוב בעיניהם וגו', ודקרך לומר 'זה', לומר, ולא אחר, שלא עשה ה' מעלה זו בראשון זה אלא להם.

ולפי דבריו נبني ביאורו במה שנאמר 'כאשר צוה ה' את משה בן שעשו בנות צלפחד', כי לפי שה' עשה להם יתרון לבנות צלפחד ומועלה והתייר להם לינשא לכל אדם והוציאם מכלל מצווה הכללית, בא הכתוב להודיעו שהגמ' שה' עשה הבחירה בידם אף על פי בן לא עשו אלא למצאות המלך לעם בני ישראל, והוא אומרו כאשר צוה וגו' פירוש למצווה הכללית בן עשו ולא כרשין שנתן להם, ולזה אם היה אומר וייעשו בנות צלפחד וגו' כאשר צוה, יהוה נשמע שההודעה באהו לומר המעשה שעשו, ומודיע במאמר כאשר צוה ה' כסדר הרגיל לומר, אבל מאומרו בתחילת 'כאשר צוה ה', ואחר כך הודיעת המעשה,

א"ב י"ל הא גופא קמ"ל, דינה במקום אחר מנאן לפי חכמתן, אבל הכא כיוון שעשו מעשה לקיים צוויו השית', ובזה היה כו"ן שויין לטובה, מילא היה שקולן זה כוה. והיינו דאמר הכתוב 'כאשר צוה ה' את משה בן עשו בנות צלפחד', ועי"ז, ותהיינה מחלוקת תרצה וחגלה ומלאכה ונעה בנות צלפחד וגנו', שלא נמנעו לפי חכמתן כמו שמנאן במקומות אחרים. וכותב דלפי דרך זו נלמד 'שהכל לפי רוח המעשה'.

והנה נוכל להבין את גודל מעלהם בעניין המעשה, לפי דבריו האור החיון ה' מקשה על הפסוק 'כאשר צוה ה' את משה בן עשו בנות צלפחד'. דציריך לדעתו למה שינה הכתוב מאמר זה מסדר הרגיל שמקדמים המעשה ואחר כך יאמר 'כאשר צוה ה' את משה', ואחר מאמר 'כאשר צוה ה' את משה', ואחר כך אמר 'בן עשו'.

ולהבין ביאورو, נקרים דבריו בביאור הכתוב 'זה הדבר אשר צוה ה' לבנות צלפחד לאמר לטוב בעיניהם תהיינה לנשים אך למשפחת מטה אביהם תהיינה לנשים', אומרו 'זה הדבר', יתבאר על פי מה שאמרו במסכת Baba Bathra (קכ) וזה לשונם, בנות צלפחד הותרו לינשא לכל מי

ונגו. אבינו מות במדבר וגו' ובנים לא היו לו. למה יגרע שם אבינו מותך משפחתו כי אין לו בן תנה לנו אחווה בתוך אחיו אבינו. (במדבר כו-א-ד) ופירוש רשי' למשפחת מנשה בן יוסף - למה נאמר, והלא כבר נאמר בן מנשה, אלא לומר לך, יוסף חביב את הארץ, שנאמר והעליתם את עצמותי וגו' (בראשית ג' כה), ובנותיו חביבו את הארץ, שנאמר תנה לנו אחווה. ויש לדركן מיי' חביב הוא וזה שבקשו נחלה זו אילו היה בארץ אחרית היו ג' ב' מבקשים חלק אחוזתם.

ומבואר החתום סופר, כי חששו הבנות הללו, אולי יאמר להם די להם מה שיקבלו נחלה בעבר לירדן כמו חצי משפטם, אבל מעבר הירדן מרווחה שהוא גנו של ארץ ישראל לא ניתן להם, על כן אמרו למה יגרע שם אבינו מותך משפחתו ממש, הינו החפרי שנטלו מעבר הירדן ולהלא גנו של ארץ ישראל, כדכתיב ביהושע י' ויהינו מושום שהחביבו ארץ ישראל ולא ابو לקבל אחוזתם בעבר הירדן, אלא דока בגנו של ארץ ישראל.

ולפי דברי החתום סופר יש לומר דמעלת העשיה של בנות צלפחד, הגיע אליהם אחרי שרואו שניתן להם כל מבקשם, לא רק מה שבקשו

זה יגיד כי לא בא להודיע המעשה, אלא לשולל רשות הפק מצוה הכללית.

ולפי דבריו הק' של האור החיים, יובן גודל מעלהם בעניין המעשה, שעשויה שליהם לא הייתה כמו שנצטו מדינה, אלא גם עשו לפנים משורת הדין כפי מה שיעץ להם הש"ת.

הספרנו כתוב לבאר הפסוקים ותהיינה מחלוקת תרצה וחגלה ומולכה ונועה בנות צלפחד לבני דודיהן לנשים. ממישפחות בני מנשה בן יוסף היו לנשים ותהי נחלה על מטה משפחת אביהן. שמאחר שרואו להיות כנות הא-ל יתרעה שלא תסוב הנחלה, אף על פי שתנתן להן רשות לבוחר כרצונן מכל השבט הן בחרו את בני דודיהן מכל המשפחות מפני שהיו יותר קרובים, ועל בן נחלה על מטה משפחת אביהן, שלא נחלהן על מטה משפחתה, עכ"ד. והנה גם בדבריו אלו רואים גודל מעלה בנות צלפחד בעניין המעשה.

בחתום סופר כתוב על מה שנאמר ותקרבנה בנות צלפחד בן חפר בן גלעד בן מכיר בן מנשה למשפחות מנשה בן יוסף. ותעמורנה לפני משה

וקני בספריו אמרו נועם מביא דעתא בספריהם ה'ק' שבית המקדש נקרא צלפחד', שהוא צירוף 'צל' פחד', ותיבת לבנות לשון בנין הוא, היינו שיבנה הצל' פחד במהרה.

לפי דבריו ולפי מה שאמרנו לעיל משם וקני הערוגת הבשם על גורל מעלה העשייה של בנות צלפחד, י"ל שכדי לוכות לבני בית המקדש המרומו בבנות צלפחד, תדרוש עבורה שהוא בבחינת מעשה.

ויש להזכיר דברים אלו על פי דבריו וקני הערוגת הבשם במה שאמרו חז"ל (כנא מציעא פה) על מה אבדה הארץ (ירמיה ט יא) על שלא ברכו בתורה תחילתה, שהכוונה, שבאמת למורו תורה הרבה, אבל כשבעוקו בענייני העולם הוה לא היו בבחינת בכל דרכיך רעהו (משל ג י), על דרך דעתה בשולחן ערוך (או"ח רלא א), וכמו שאמרו חז"ל (אבות ב ב) כל מעשיך יהיו לשם שמיים.

ומבואר, דלטעם זה תקנו בברכת התורה, אשר קדשו במצוותיו וציוונו לעסוק בדברי תורה, גם העוסקים בענייני העולם הוה צריכים להיות באופן שווייה בבחינת עסוק התורה. כמו שאמרו חז"ל (רכות לה) הנהג בהן מנהג דרך ארץ, כלומר,

לקבל נחלה במקום אביהם, אלא שקבלו את חלקם בגנוו של ארץ ישראל כמו שהם רצוי. הרגioso בנות צלפחד שהן צריכים לתגמל את גמולם הטוב, בותה שעשו את רצון ה', אפילו יותר מה שהיה דרוש מהם על פי הדין.

עוד יש לומר בעניין זה, שמעלת העשייה שליהם, היה נעלית ביזורם בשכילים בהם הם חכמוני, כמו שאמרו חז"ל (ביב' קיט): **שבנות צלפחד חכמוניות** הן, שלפי שעיה דברו, דאמר רבי שמואל בר רב יצחק מלמד שהיה משה רבינו יושב ודורש בפרשיות יבמין שנאמר (דברים כה ה) כי ישבו אחיהם ייחדיו, אמרו לו אם כבן אנו חשובין תננה לנו נחלה כבן, אם לאו, תחתים אמנו, מיד ויקרב משה את משפטן לפני ה'.

והנה בדרך כלל מי שהוא חכם קשה עליו לעשות מעשה שלא לפי השנתו, שהחכם עושה רק לפי שכלו, אבל העשייה שליהם הייתה באופן של התבטלות, כמו שנאמר 'באשר צוה ה' את משה בן עשו', שעשו בן רק מפני שהוא היה רצון ה', מבלתי השגותם, וזה בא להורות על גודל מעלה עשייתם, שלמרות שהם חכמוניות עב"ז ביטלו דעתם לדעתה ה'.

'ברכו' מرمנו על בריכה, דבר הנמשך כמו בריכה, והכוונה שהלימוד התורה שלהם, לא היה נמשך כמו בריכה, שהיוה נמשך הלימוד גם לבחינת מעשה.

ואפשר לומר שם חורבן בית שני שנחרב מפני שנתה חינם, הוא גם כלל בענין שלא ברכו בחרבה תחילת, שהتورה לא היה נמשך כבריכה להשפיע עליהם בעניין המדאות, ולכן הגיעו לידי שנתה חינם ונחרב בית המקדש.

יעוזר הש"ת שנזוכה לבנות צל פחד ע"י שהלימוד התורה שלנו יהיה באופן של למידה וללמוד לשמר ולעשות ולקיים, וע"ז נזכה לביאת גוא"צ בב"א.

שהעוני דרך הארץ מונגנים ע"י התורה. והם לא עשו כן, אלא בשעה שעסוקו בתורה היו בבחינה זו, ולא בעת עסוקם בענייני העולם הזה. וזה שדריקו חז"ל, שלא ברכו בתורה תחילת, דיקא, שתחילת הרכבת התורה היא לעסוק בדברי תורה.

הרי אנו רואים שנחרב בית מקדשינו על שלא ברכו בתורה תחילת, שהלימוד שלהם היה רק ללמידה וללמוד, ולא היה אצלם הלימוד באופן שהוא גם בבחינת לשמור ולעשות ולקיים. והוא חסר אצלם המעשה, ואם אנו רוצים למות לבנות הבית המקדש 'הצל פחד', צריכים שהלימוד התורה יהיה גם בבחינת המעשה.

ויש לומר שזה כוונת הגמרא שלא ברכו בתורה תחילת, שהתיבה

'חבודת התחזקות' לכהודי החבורה דקהילתינו ה'ק'

בין החומות בירושלים עיה"ק

ליל שישי אור לראש חדש מנהם אב תשפ"ב

ברוך ה' שוכינו להחפלו אצל הקוטל המערבי ולשבת בין חומות עיה"ק, שדבר זה ייחלו וציפו דורות שלמים בבקשם ולירושלים עירך שהתגورو כאן בין חומות העיר

וחשבתי לומר בזה, דהנה עני האבל על חורבן הבית הוא דבר שאינו שיך לכל, שכן אם אין מבין כלל מה אבדה מכל ישראל ומהעיר הקודש בשעת חורבן הבית, אך יתאבל ויכבה על חורבנה, ורק מי שהוא מבין את גודל ההפסד בכל יום הבית עומד על תילה, הוא יכול להתאבל על חורבנה, וכן אמרו שכל מי שמתאבל על ירושלים 'זוכה' ורואה בשמחה, היו שראיה לכך שהוא מבין ויודע את השמחה שהיתה בזמן שבית המקדש היה קיים וכן הוא מתאבל עליה.

והנה היום בלילה (ר"ח) מתחילה תשעת הימים, ומוטל علينا לידע מה העובה הדורשה מאננו ביום כהה, וזה ברור שאין לבחור הלומד בישיבה להיות ח"ץ בעצמות ומורה שחורה, עניין האבלות בימים האלה עבורה קשה היא עד למאוד להתאבל כרביעי.

ואפשר שהרי בית המקדש היה מקום להשתראת השכינה, כלשון הכתוב (שםoth כה, ח) ועשוי לי מקדש ושכינה בתוכם, ואיתא באלשיך ה' (שם) שעיקר השורהת השכינה הוא בתוך האדם, והוא שלאחר חורבן הבית שאינו כביכול לשכינה ה' מקום לדור בו, צריך האדם להפוך ולקיים את

(והראיתי לכם עכשו את ביתו) שלח הרה"ק מאלכסנדר ז"ע (שהיה מגודלי הדור בימיו, ואמרו שהוא לו כמאה אלף חסידים) בקשה לפניו כמאה ועשרים שנים שיקנה לו בהසכם יששכר וחובלן שעעה אחת מיוםו בירושלים עיה"ק, וענה לו זקני שאין לו שעעה מיותרת ביום להקנות לו, אלא שאם יש לו מעות מיותרות או ישיקנה את כל הבתים שהיו בסביבות הכותל המערבי והתגוררו בהם ישמיעאלים, ועשה קודם לכתול שטח פניו שיוכלו להתפלל שם באופן הראי בלבד לירא מהערבים שהפריעו סדרם, והשיב לו הרה"ק מאלכסנדר שבבל יתן לו עזות האיך לעשות עם מעותיו, ואם אין רוצה להקנות לו שעעה או בטלת המקה.

ולאחר שנים רבות בשנת תשכ"ז, לאחר מלחמת ששת הימים, שמע ב"ק מרן אומו"ר ז"ע שהתגורר בימים ההם באלה"ב שמנפים את כל הבתים שהיו לפני הכותל ומכינום שטח פניו, תיכף נתרגש ובכה על שעטה מתקימת במציאות רצון קודשו של זקנו. איתא בחוז"ל (חנינה ל): 'כל המתאבל על ירושלים זוכה ורואה בשמחה', וכתבו לשון הוות 'זוכה', ולמה לא כתבו 'זוכה' המורה על הוכיה לראות בנין ירושלים לעתיד לבוא כשכינה במהרה.

וידוע בשם הרה"ק רבי ר' שמואל קא מניקלשבורג ז"ע שהמה בימה שמלפיאים את אברהם אבינו ע"ה בימה שליח את יצחק לעקירה ולא חשב להמרות את פי ה', שכן אכן אך יעלה על הדעת שאברהם אבינו נור הכריאה יمرة את פי ה', ובאייר שבעה הניסיון נוטל הקב"ה מהאדם את כל מדרגותיו העגולות ולא נשאר בו אלא רושם מדרגותיו, ובזה יש לחתפלא איך שעמד אברהם אבינו בניסיון העקירה בominator בו רק רושם של מדרגותיו.

ובמו כן יש לומר שתקופת בין הומניהם הוא בעצם 'רושם' של הומן העבר, ואיך שגדלה שקידתו בתורה וביראה בominator העבר כך ישאר עליו רושם גדול יותר בין הומניהם, ולכן על ידי התנהגו בין הומניהם יש לו ללמידה ולהבין על הטעולות בominator העבר.

יעוזר הש"ת שיוכו כולם לסייעת רשםיא בקבלה שקיבלו על עצמם עכשו, ויכולו לקיים בפועל את מה שקיבלו, שכן רצון כולם הוא לעבד את הש"ת באממת ונכח לבני בית המקדש בבאות גוא"ץ בב"א.

גופו שתהא רואה להיות בית להשתראת השכינה בתוכה, ולא שצורך האדם לעשות טצדקי אוך לבנות את בית המקדש, ולא זאת העבודה המוטלת עליו.

ואיתא בש"ע (או"ח א ג) 'ראי לכל ירא שמים שהוא מציר ודואג על חורבן בית המקדש', ומביא שם במשנה ברורה בשם האחרונים שהתרווה והתפללה יהו בשמחה, ועל כל פניםعمדו בספרים ה' על הלשון 'ירא שמים', דאמו מי שאינו ירא שמים אינו צריך להיות מציר על החורבן, ובאייר בו שמי שאינו ירא שמים צריך להיות מציר קודם על החורבן של עצמו בימה שאינו ירא שמים, והינו שתחלת העבודה המוטלת עליו להיות ירא את ה' ובכך נוכל להתאבל על חורבן בית המקדש כראוי.

הנה בחורי החמד וכו' לפסים עתה את זמן הקץ, ותיק נכנים הם לתקופת 'בין הומניהם', והנה דרכו של בחור לעשות חשבון נש בסוף הומן איך עברה עליו הומן העבר, ואם נתעללה כראוי, וחושبني שהדרך הטובה ביותר לידע איך עברה עליו הומן הוא להתבונן איך תעבור עליו תקופת בין הומניהם.

**סעודה ראש חודש מנחם אב בהיכל בית מודשינו
יום שישי ערך'ק פרשיות מסע ר'ח מנחם אב תשפ"ב**

שעה אל מנהתו של היכל ולא שלו (בראשית ד-ה), ולכן נתקנא בהיכל והרנו (שם ח).

והנָה איתָא בספְּה"ק בני יששכר (חודש אלול א ז) שכָּל אחד מצירופי השמות של י"ב חודשי השנה מרכזים לאחד מהשבטים, והיוינו שיש י"ב אופנים של צירופים איך לעבור את ה' יתרוך, ואון להתקנא זה בוה כיון שכָּל אחד יש את אופן העבורה השיכת לו.

והנָה גם בפרשן נמצא עניין שם מ"ב לענין המסעות של בני ישראל, וביארו בספְּה"ק (בעש"ט הק מסע' א) שromo למסעות האדם בעולם הזה, ואין להשוות בין חי ב' אנשים, כיוון שכָּל אחד יש את עניין מסעותיו שלו, ואין שייך להתקנא בשני כיוון שכָּל אחד יש את נסיעותו שלו, וכלל אחד יש מעילות וחסרוןות.

ולזה תקנו ערי מקלט לרוצה בשגגה, להורות שאם היה האדם מתבונן בעניין המ"ב מסעות ומ"ח צירופי השמות וمبין שאון להתקנא ולהצער

בפרשתן ואת הערים אשר תנתנו ללוים את שש ערי המקלט אשר תנתנו לנום שמה הרוצה ועליהם תנתנו ארבעים ושתיים עיר. כל הערים אשר תנתנו ללוים ארבעים ושמונה עיר אתهنן ואת מושביהן (במדבר לה ו-ז).

וביאר בספְּה"ק מאור ומשמש מה שהצריכה התורה"ק לפrett את חשבון הערים בפרט ואח"כ כל היוצא מ"ח ערים, וכותב שכן מ"ב הערים מרכזים לשם הקדוש מ"ב, היוצא מז' פסוקים של 'אניה בכוח', שכָּל אחת מהם יש ו' היבות ובכלין מ"ב תיבות, ומ"ח הערים רומו לשם מ"ח היוצא מחשבון הצירופים של י"ב חודשי השנה, שכָּל אחת מהצירופים יש ר' תיבות, ובכלין מ"ח, עכל"ק.

וחשבתי להוסיף על דבריו, שכן עניין ערי המקלט נתקנו בשביל הרוצה בשגגה, והנָה הרוצה הראשון בתולדות העולם היה קין שהרג את הכל במזיד, והרוצה הראשון שהרג בשוגג היה למלך שהרג את קין בשוגג (בראשית ד כג וברש"ז שם), והנָה קין הרג את היכל מפני שראה איך שבקב"ה

דברות

שב"ק פדרשת מסעי

קדש

יג

את חברו, לא היה בא לרצוח את ענה לה הקב"ה 'לבי ומעטי את עצמן', ולפניהם זה תיקנו להקריב בכל ר"ח קרבן.

ויש להוסיף שככל עניין הקנאה שיש בעולם התחילה ממה שאמרה רבנן, ונזכה להשראת השכינה, ועל ידי כך נזכה לבניין בית הלבנה לקב"ה 'אי אפשר לשני מלכים להשתמש בכתר אחד' (חולין ס:), ועל זה המ(*)(
המקדש בכובית גו"צ בב"א).

הוֹצָאֹת הַגְּלִילִין נְדַבֵּת
יְדִידָנוּ הַרְּדֵר דָּוד לִיבּוּבִּין הַיּוֹ
לְדָגֶל שְׁמַחַת נִישּׂוֹאֵי בָּנוּ הַחֲתֹן יְצָחָק נִי בְּשֻׁעַטּוֹמָץ לְמוֹלַעַט
יְהָא רָעוֹא שִׁיוּכוֹ לְבָנֹות בֵּית נָאָמָן בִּישְׁרָאֵל,
לְדָגֶל שְׁמַחַת הַוְּלָדָת הַנְּבָדָה לְמוֹלַעַט
יַזְכֵּה תָּמִיד לְרוֹב נְחַת וּתְעֻנָּוג דְּקָדוֹשָׁה,
שׁוֹבֵעַ שְׁמַחוֹת בְּבָדִיות גּוֹפָא, אָמֵן